

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การศึกษาเป็นหัวใจสำคัญในการพัฒนาประเทศ ประเทศจะพัฒนาได้อย่างต่อเนื่องและมีความก้าวหน้าต้องประกอบไปด้วยประชากรที่มีการศึกษาดี มีคุณภาพ สามารถพัฒนาตนเองให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีมีความเหมาะสม การพัฒนาคุณภาพคนและสังคมไทยสู่สังคมแห่งภูมิปัญญาและการเรียนรู้ เป็นยุทธศาสตร์ที่เน้นการพัฒนาคน ทั้งในมิติของจริยธรรมและมิติของความรู้ มุ่งสู่ “สังคมที่มีความสุขยั่งยืน” ดังแผนพัฒนาประเทศที่ได้้นำแนวทางปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงมาปฏิบัติ ทั้งการเร่งการปฏิรูปการศึกษา ขยายรูปแบบการเรียนการสอนที่มุ่งการ “เรียนให้รู้” การพัฒนาหลักสูตรเศรษฐกิจพอเพียง ควบคู่กับการพัฒนาด้านจิตใจ เพื่อให้รู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลงสู่สังคมฐานความรู้ และเพิ่มขีดความสามารถของประเทศ และกำหนดให้ “คนเป็นศูนย์กลางการพัฒนา” หมายถึงการมุ่งเน้นให้ทุกคนได้มีโอกาสพัฒนาตนเองจนเต็มศักยภาพ มิใช่มุ่งพัฒนาคนเพียงคนเดียวเพื่อเป็นเครื่องมือในการพัฒนาเศรษฐกิจ ดังนั้นกระทรวงศึกษาธิการจึง มีนโยบายให้สถานศึกษาในสังกัดเปิดกว้างทางการศึกษา โดยกระจายอำนาจทางการบริหารการศึกษา ไปยังชุมชนให้ประชาชนและองค์กรมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาให้สอดคล้องกับท้องถิ่น (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. 2545 : 2)

สถาบันการศึกษาเป็นองค์กรที่รับนโยบายการพัฒนา ดังกล่าวมาปฏิบัติเช่นเดียวกับการอาชีวศึกษาที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาประเทศโดยตรง เนื่องจากเป็นการเตรียมคนเพื่อการประกอบอาชีพเป็นช่างฝีมือระดับกลาง และพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณลักษณะที่สามารถออกไปประกอบอาชีพ ใช้ชีวิตในสังคมอย่างมีความสุข มีความมั่นคงในอาชีพภายใต้คุณธรรมและจริยธรรมอันดีงาม ปัจจุบันการจัดการศึกษาวิชาชีพรับผิดชอบโดยหลายหน่วยงาน ทั้งหน่วยงานของรัฐบาลและเอกชน เป็นที่ยอมรับกันว่า สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา เป็นแหล่งผลิตกำลังคนระดับอาชีวศึกษาทั้งแรงงานกึ่งฝีมือและแรงงานระดับฝีมือ สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาจึงเปรียบเสมือนแม่บทในการจัดการศึกษาวิชาชีพต่าง ๆ อย่างหลากหลายสอดคล้องกับแนวทางในการพัฒนาประเทศ ทั้งในปัจจุบันและอนาคต

จากการพัฒนาการศึกษาตามแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 10 (พ.ศ.2550-2554) พบว่า ใน พ.ศ. 2550 มีจำนวนนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) เรียนต่อในโรงเรียนอาชีวศึกษาของภาครัฐ มากกว่าภาคเอกชน จะเห็นได้ว่าจำนวนนักเรียนที่เรียนต่อในโรงเรียนอาชีวศึกษาของเอกชนน้อยกว่าโรงเรียนอาชีวศึกษาของรัฐบาลมาก ได้แสดงรายละเอียดตามตาราง 1

ตาราง 1 เปรียบเทียบจำนวนนักเรียนโรงเรียนอาชีวศึกษารัฐบาลกับอาชีวศึกษาเอกชน ปี 2553 – 2554

ประเภท/ ระดับ	จำนวนนักเรียน				ร้อยละ			
	ปี 2553		ปี 2554		ปี 2553		ปี 2554	
อาชีวศึกษา	รัฐบาล	เอกชน	รัฐบาล	เอกชน	รัฐบาล	เอกชน	รัฐบาล	เอกชน
ปวช.	499,090	274,730	471,557	273,573	64.5	35.5	63.3	36.7
ปวส.	262,231	128,345	209,324	125,114	67.1	32.9	62.6	37.4
รวม	761,321	403,075	680,881	398,687	65.4	34.6	63.1	36.9

ที่มา : สำนักงานคณะกรรมการการส่งเสริมการศึกษาเอกชน. 2551 : เว็บไซต์

จากตาราง 1 สรุปได้ว่า นักเรียนเลือกเรียนต่อในโรงเรียนอาชีวศึกษาของรัฐบาลมากกว่าโรงเรียนอาชีวศึกษาของเอกชน

ตาราง 2 เปรียบเทียบจำนวนนักเรียนที่โรงเรียนรับได้จริงกับแผนการรับนักเรียนปีการศึกษา 2551 ของโรงเรียนเอกชน ประเภทอาชีวศึกษา จำแนกตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) และ ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.)

หลักสูตร / ชั้นปีที่ศึกษา	จำนวนนักเรียนปีการศึกษา 2551		
	แผน	รับได้จริง	ลดร้อยละ
หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.)	289,895	273,573	-5.63
หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.)	132,891	125,114	-5.85
รวม	422,786	398,687	-5.70

ที่มา : สำนักงานคณะกรรมการการส่งเสริมการศึกษาเอกชน. 2551 : เว็บไซต์

จากตาราง 2 จะเห็นได้ว่า ในปีการศึกษา 2551 โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนประสบปัญหา คือ ไม่สามารถรับนักเรียนได้ตามจำนวนที่กำหนดไว้ในแผนทุกระดับชั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ลดลงร้อยละ 5.85 ของแผนที่กำหนดไว้ ซึ่งสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน (2553 : เว็บไซต์) ให้เหตุผลว่าเป็นเพราะผลกระทบ เนื่องจกนโยบายการรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ของโรงเรียนในสังกัดกรมสามัญศึกษาที่กำหนดให้รับนักเรียนที่จบการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนทุกคนเข้าเรียนต่อในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จึงเป็นเหตุให้กลุ่มเป้าหมายนักเรียนของ โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนที่จะรับเข้าศึกษาในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 มีจำนวนน้อยลงอย่างมาก และจากตาราง 2 ตามแผนการรับนักเรียนที่กำหนดไว้ไม่เป็นไปตามแผน ประกอบกับผลกระทบจากภาวะวิกฤตเศรษฐกิจ ที่ส่งผลให้ผู้ปกครองนักเรียนบางส่วนมีปัญหาค่าใช้จ่ายเพื่อการศึกษาของบุตรหลาน จึงไม่ส่งบุตรหลานเข้าเรียนในโรงเรียนเอกชน สอดคล้องกับสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2541 : 8) ได้กล่าวถึง ปัญหาวิกฤตทางเศรษฐกิจที่ส่งผลกระทบต่อผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการศึกษา ประกอบด้วย

1. ผู้ปกครอง วิกฤตโดยรวมทำให้ผู้ปกครองมีรายได้น้อยลง มีผู้ปกครองจำนวนหนึ่งจำเป็นต้องให้บุตรออกจากโรงเรียน เพื่อช่วยหารายได้เพิ่มให้กับครอบครัว
2. สถานศึกษาโดยเฉพาะสถานศึกษาเอกชนจะได้รับผลกระทบมาก เพราะการศึกษาเอกชนส่วนใหญ่อยู่ได้ด้วยการเก็บค่าเล่าเรียนจากผู้ปกครอง
3. ผู้เรียน ผู้เรียนในภาคเอกชนต้องจ่ายค่าเล่าเรียนสูงขึ้นกว่าภาคเอกชน บางแห่งอาจเพิ่มขึ้นถึงร้อยละ 40 - 50 สื่อการเรียนการสอนมีราคาแพงขึ้น
4. การได้งานทำผู้สำเร็จการศึกษา ซึ่งปัจจุบันผู้สำเร็จการศึกษาดั้งแต่ระดับอาชีวศึกษา (ปวช.) และระดับอนุปริญญาและระดับปริญญาตรีขึ้นไป ถ้าเป็นช่วงเศรษฐกิจดี กลุ่มคนเหล่านี้จะสามารถเข้าสู่ตลาดแรงงานได้ทันที แต่บางช่วงเวลาผู้สำเร็จการศึกษาจำนวนมากกลายเป็นคนว่างงาน

จากการที่รัฐต้องสนับสนุนให้เอกชนเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการศึกษามากขึ้น และเพื่อเป็นการแบ่งเบาภาระการจัดการศึกษาของรัฐ โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนจึงเข้ามามีบทบาทในการจัดการเรียนการสอนวิชาชีพสำหรับผู้ที่ต้องการศึกษาต่อในวิชาชีพ ดังจะเห็นได้จากสถิติการศึกษาเอกชน (สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา, 2552 : เว็บไซต์) จากพระราชบัญญัติการศึกษาภาคบังคับ พ.ศ. 2545 มาตรา 4 ได้ให้ความหมายของการศึกษาภาคบังคับไว้ว่า คือ การศึกษาชั้นปีที่หนึ่งถึงปีที่เก้าของการศึกษาขั้นพื้นฐานตามกฎหมายว่าด้วยการศึกษาแห่งชาติ ซึ่งจะทำให้มีผู้จบการศึกษาภาคบังคับ (ม.3) เป็นจำนวนมาก ในปีการศึกษา 2553 โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนจึงเป็นอีกทางเลือกหนึ่งสำหรับผู้ที่ต้องการศึกษาต่อในสายอาชีพในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพและประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง

จากปัญหาดังกล่าวข้างต้นผู้วิจัยในฐานะที่เป็นอาจารย์ในโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ซึ่งมีส่วนเกี่ยวข้องในการส่งเสริมปรับปรุงและพัฒนาการศึกษาในโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเข้าเรียน และความพึงพอใจของนักเรียนต่อการบริหารจัดการโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ซึ่งผลการวิจัยครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ในการกำหนดนโยบาย และวางแผนจัดการศึกษา ให้สอดคล้องกับสภาพสังคมและเศรษฐกิจ ปัญหาและความต้องการของผู้เรียนในการเลือกเรียนต่ออาชีวศึกษาเอกชนในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ได้ถูกต้องและเหมาะสมยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเข้าเรียน โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนของนักเรียน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา
2. เพื่อศึกษาระดับความพึงพอใจของนักเรียนต่อการบริหารจัดการโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา
3. เพื่อเปรียบเทียบระดับปัจจัยที่มีผลต่อ การตัดสินใจเข้าเรียนโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคลของนักเรียน
4. เพื่อเปรียบเทียบความพึงพอใจของนักเรียนต่อการบริหารจัดการโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคลของนักเรียน
5. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างระดับปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเข้าเรียนโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

กรอบแนวคิดการวิจัย

ในการวิจัยเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเข้าเรียน และความพึงพอใจของนักเรียนต่อการบริหารจัดการโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จากการทบทวนแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ แนวคิดเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อของโดเลนซ์ (Dolence. 1991 : 70) และ แชปแมน (Chapman. 1981 : 497) ตลอดจนงานวิจัยที่เกี่ยวข้องสามารถบูรณาการเป็นกรอบแนวความคิดในการวิจัยได้ดังนี้

ขอบเขตของการวิจัย

1. ขอบเขตด้านประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษานี้ ได้แก่ นักเรียนสาขาวิชาบริหารธุรกิจ โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน จังหวัดพระนครศรีอยุธยาที่กำลังเรียนในโรงเรียนเทคนิคพิเศษการอยุธยา โรงเรียนไทยอโยธยาบริหารธุรกิจ และโรงเรียนบริหารธุรกิจอยุธยา ในระดับ ปวช. ปี 1, 2, 3 และ ปวส. ปี 1, 2 ปีการศึกษา 2553 จำนวน 4,400 คน (สมาคมโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน กลุ่มภาคกลาง. 2553 : เว็บไซต์)

2. ขอบเขตด้านเนื้อหา

เนื้อหาในการวิจัยในครั้งนี้ได้กำหนดขอบเขต ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเข้าเรียน และความพึงพอใจของนักเรียนต่อการบริหารจัดการโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ดังนี้

ตัวแปรที่ศึกษา

2.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ ปัจจัยส่วนบุคคลของนักเรียน ประกอบด้วย

- 2.1.1 เพศ
- 2.1.2 อายุ
- 2.1.3 วุฒิการศึกษาเดิม
- 2.1.4 สาขาที่ต้องการศึกษา
- 2.1.5 สถานศึกษา
- 2.1.6 รายได้ของครอบครัวต่อเดือน

2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่

- 2.2.1 ระดับปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเข้าเรียน โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน
 - 2.2.1.1 ด้านบริหารหลักสูตร
 - 2.2.1.2 ด้านค่าเล่าเรียน
 - 2.2.1.3 ด้านสถานที่เรียนและทำเลที่ตั้ง
 - 2.2.1.4 ด้านบริการเสริม
- 2.2.2 ความพึงพอใจของนักเรียนต่อการบริหารจัดการโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน
 - 2.2.2.1 ด้านวิชาการ
 - 2.2.2.2 ด้านบุคลากร
 - 2.2.2.3 ด้านกายภาพ
 - 2.2.2.4 ด้านกิจการนักศึกษา
 - 2.2.2.5 ด้านธุรการและการเงิน

3. ขอบเขตด้านสถานที่

สถานที่ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ประกอบด้วย โรงเรียนเทคนิคพณิชยการอยุธยา โรงเรียนบริหารธุรกิจอยุธยา และโรงเรียนไทยอโยชัยบริหารธุรกิจ

4. ขอบเขตด้านระยะเวลา

ระยะเวลาในการวิจัยครั้งนี้ ได้เริ่มทำการเก็บข้อมูลระหว่างเดือนมิถุนายน – กันยายน พ.ศ. 2553 เก็บรวบรวมข้อมูลทั้งหมดเป็นเวลา 4 เดือน โดยใช้แบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้

นิยามศัพท์เฉพาะ

โรงเรียนอาชีวศึกษา หมายถึง โรงเรียนที่สอนวิชาชีพที่จะนำไปประกอบอาชีพทุกชนิด โดยศึกษาในโรงเรียนหรือสถานศึกษาและมีครูเป็นผู้สอน ภายใต้การสนับสนุนและการควบคุมของกรมอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ เพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการของสังคมและตลาดแรงงาน

โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน หมายถึง โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนที่มีการสอนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) และประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา

ระดับปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเข้าเรียนโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน หมายถึง ปัจจัยที่มีส่วนสำคัญในการตัดสินใจเข้าเรียนในโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ประกอบด้วย ด้านบริหาร หลักสูตร ด้านค่าเล่าเรียน ด้านสถานที่และทำเลที่ตั้ง และด้านบริการเสริม

ด้านบริหารหลักสูตร หมายถึง หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) และหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ของสำนักงานคณะกรรมการอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ที่โรงเรียนอาชีวศึกษา บริหารจัดการการเรียนการสอน

ด้านค่าเล่าเรียน หมายถึง อัตราค่าเล่าเรียน การให้ความช่วยเหลือทางการเงินกับนักเรียน เช่น กองทุนกู้ยืม กองทุนการศึกษา

ด้านสถานที่เรียนและทำเลที่ตั้ง หมายถึง อาคารสถานที่และที่ตั้งของสถานศึกษา สิ่งอำนวยความสะดวกในสถานศึกษา สิ่งแวดล้อมในสถานศึกษา

ด้านบริการเสริม หมายถึง สวัสดิการที่สถานศึกษาจัดขึ้น เพื่อสนับสนุนการเรียนของนักเรียน เช่น ความปลอดภัย และบริการห้องสมุด เป็นต้น

ความพึงพอใจของนักเรียนต่อการบริหารจัดการโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน หมายถึง กระบวนการจัดกิจกรรมทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับการปรับปรุงการเรียนการสอนให้ดีขึ้น ประกอบด้วย ด้านวิชาการ ด้านบุคลากร ด้านกายภาพ ด้านกิจการนักศึกษา และด้านธุรการและการเงิน

ด้านวิชาการ หมายถึง การดำเนินงานเกี่ยวกับกระบวนการจัดการเรียนรู้ ประสบการณ์ กิจกรรมต่าง ๆ ที่โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนที่จัดขึ้นเพื่อให้นักเรียนได้เกิดการเรียนรู้อย่างมีคุณภาพ และนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

ด้านบุคลากร หมายถึง ผู้บริหาร เจ้าหน้าที่ฝ่ายต่างๆ เช่น ฝ่ายการเงิน ฝ่ายทะเบียน ฝ่ายวิชาการ ฝ่ายปกครอง ของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

ด้านกายภาพ หมายถึง การดำเนินกิจการต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการจัดบรรยากาศในโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน การใช้ประโยชน์จากอาคารเรียน ห้องเรียน ห้องปฏิบัติการ ห้องสมุด ห้องน้ำ ห้องพักรู รวมทั้งสถานที่พักผ่อน สภาพแวดล้อมและสาธารณูปโภคต่าง ๆ ภายในโรงเรียน เพื่อให้เกิดความปลอดภัย ความสะดวกและเอื้อต่อการนำไปใช้

ด้านกิจการนักเรียน หมายถึง งานเกี่ยวกับนักเรียนและกิจกรรมนักเรียนทั้งมวล ยกเว้น กิจกรรมที่เกี่ยวกับการเรียนการสอนในห้องเรียน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อช่วยส่งเสริมการเรียนการสอนในหลักสูตรให้บรรลุผล ประกอบด้วย งานกิจกรรม งานปกครอง งานบริการ และสวัสดิการงานกิจกรรม

ด้านธุรการและบริหารทั่วไป หมายถึง งานที่เกี่ยวกับการอำนวยความสะดวกในเรื่องต่าง ๆ เช่น งานพิมพ์ จัดทำเอกสาร เรื่องสถานที่ การบริการยานพาหนะ ติดต่อประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องและงานเกี่ยวกับการเงินที่ใช้สนับสนุนการบริหารและการปฏิบัติงานในแต่ละกิจกรรม มีปริมาณเพียงพอที่จะสามารถทำกิจกรรมสำเร็จตามวัตถุประสงค์และมีระดับคุณภาพของงานตามมาตรฐานการเงินจะต้องจัดสรรให้อยู่ในรูปของงบประมาณที่เตรียมการ โดยแบ่งตามกิจกรรมในแต่ละพันธกิจของโรงเรียน นำหนักของการจัดสรรให้เป็นไปตามความสำคัญและความจำเป็นของแต่ละกิจกรรมหรือเป็นไปตามจุดเน้นที่ตกลงร่วมกัน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเข้าเรียนโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

2. ทำให้ทราบความพึงพอใจของนักเรียนต่อการบริหารจัดการโรงเรียนอาชีวศึกษา เอกชน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา เพื่อเป็นแนวทาง สำหรับการปรับปรุงการบริหารจัดการต่างๆ ให้ตรงกับความต้องการของนักเรียนต่อไป
3. ผู้บริหารสามารถนำข้อมูลที่ได้ไปใช้ในการกำหนดกลยุทธ์สำหรับการวางแผนในการเปิดรับสมัครนักศึกษาในปีการศึกษาต่อไปได้ พร้อมทั้งนำไปใช้ในการวางแผนเพื่อใช้ในการแข่งขันกับคู่แข่งอื่นได้
4. ผู้บริหารและผู้ที่มีหน้าที่ทางการตลาดในโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนสามารถนำข้อมูลที่ได้ไปใช้เป็นแนวทางและวางแผนการดำเนินงานทางด้านการตลาด ให้สอดคล้องกับความต้องการของนักเรียน
5. เป็นแนวทางในการวางแผนและกำหนดนโยบาย การจัดการศึกษาภายในสถานศึกษา ให้แก่ผู้บริหาร โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น